

høieste Grad forbauset mig og vistnok maa forbause enhver Repræsentant, enhver Politiker, denne Erklæring fra en Minister, om at han er villig til ubetinget at underskrive, hvad Rigsdagen derom maatte vedtage. Den høitærede Ministers Erklæring gif virkelig ud derpaa. Jeg har nok hørt en Erklæring tidligere i den Form, at en Minister ikke vilde være en Hindring for, hvad Rigsdagen maatte vedtage, men en Erklæring i den Form, som den høitærede Minister nu har afgivet, har jeg aldrig hørt Mage til. Den høitærede Minister mente da endvidere, at den Ytring var ukorrekt, der i Gaar fremkom fra et æret Medlem her i Salen, at man ikke skulde kunne sige, at Folkethingets Politikk var godkjendt af 80 pCt. af Vælgerne. Den meget ærede Minister forbybede sig i en Række statistiske Beregninger i den Henseende for at bevise, at det ikke var ganske korrekt. Jeg frygter for det Første nu for, at den høitærede Minister i sin tidligere Stilling som første Embedsmand i Kjøbenhavn har vænnet sig noget til at betragte Kjøbenhavn som et Rige for sig selv. Den høitærede Minister maa erindre, at denne Beregning gjaldt hele Landet, og det kan ikke nytte noget overfor Vælgene at ville betragte Kjøbenhavn som Noget for sig og anvende Procentberegningen efter en særlig Maalestok der. Hvis den høitærede Minister tror, at en hvilken-somhelst anden Fordeling af Valgfredsene i nogen væsentlig Grad vil forandre den Opfattelse, der af Kjøbenhavns Vælgere er givet til Kjende overfor Regjeringen, saa tror jeg, den meget ærede Minister tager fejl. Thi det er et gammelt Regnestykke, at, fordi man deler et vist Forholdstal i flere enkelte Afdelinger, bliver Forholdstallet i hver enkelt Afdeling derfor lige fuldt det samme. Jeg tror derfor ikke, at den høitærede Minister har Noget at bygge paa med Hensyn til, at han ved forandret Fordeling af Valgfredsene kunde faae en gunstigere Stemning overfor Ministeriet. Men det maa ogsaa undre at høre fra et Medlem af denne Regjering en saa ivrig Forsøgten af Unseligheden af at opnaa Muligheden af nogle enkelte flere Repræsentanter i denne Sal til Støtte for Regjeringen. Vi have hørt den høitærede Conjeilspræsident i disse Dage udtale, i hvilken Grad det var ham kunsende ligegyldigt, hvad Folkethinget tænkte. Konsekvensen deraf vilde være, at det ogsaa kunde være den høitærede Sidenrigsminister ligegyldigt, om han havde en eller to Repræsentanter flere i Folkethinget til at forsøgte sine Meninger. — Jeg skal i Henhold til den i disse Dage førte Debat indskrænke mig til at stille samme Forslag om at gaa over til næste Sag paa Dags-

ordenen, som allerede er vedtaget med Hensyn til den foregaaende Sag paa Dagsordenen.

Formanden (Berg): Det er altsaa det stillede Forslag saalydende: „Under Henviisning til den den 19de November d. A. vedtagne Udtalelse gaar Folkethinget over til Dagsordenen“ — hvorom Forhandlingen nu dreier sig.

Vingel: Det Lovforslag, som i dette Dieblif foreligger, har en saa særegen Betydning for den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere her, at jeg vil tillade mig at sige et Par Ord, skjøndt Tiden er saa langt fremrykket. Jeg vil da først gjøre opmærksom paa, at dette Lovforslag er i høi Grad i Favør af den Kreds, jeg nævnte, nemlig Aarhus Amts 2den Valgkreds, idet den vil kunne blive delt i to i Følge dette Lovforslag, og Følgen deraf vil altsaa blive, at enhver Vælger i Aarhus Amts 2den Valgkreds faar den dobbelte Indflydelse paa dette Things Sammensætning af, hvad han havde tidligere. Det kunde som Følge deraf synes, at jeg maatte være særlig kaldet til at tale dette Lovforslags Sag og modsætte mig Dagsordenen; men jeg er netop i den modsatte Stilling. Jeg vil netop tillade mig at stemme for Dagsordenen, og vil ganske kort begrunde, hvorfor jeg er stillet saaledes. Jeg er saaledes stillet, fordi de Vælgere, der have sendt mig til denne Sal, netop have valgt mig paa Bisnepolitiken. Der blev i Gaar af et Medlem ironiseret stærkt over, at Befolkningen ligesom viftede sig selv gennem denne Bisnepolitik ved at give sit Samtykke til den. Jeg ønsker imidlertid, at man skal se den Sag paa en noget anden Maade, jeg ønsker, at man skal lægge Mærke til, at naar en Befolkning, der i allerhøieste Grad trænger til Reform — og naar jeg siger dette, tænker jeg nærmest paa den ubemidlede Klasse — desuagtet giver sit Samtykke til, at en Række Reforme, der vilde forbedre dens Stilling baade i politisk Henseende, som ved dette Forslag, og i social og økonomisk Henseende, blive lagt til Side af denne Befolknings Repræsentanter, saa ligger der deri en ganske særlig stille Veltalenhed, som jeg haaber skal naae vidt ud over denne Sal. Jeg tror, at selv om der her var samlet lutter Talere af første Rang, der forvarede Folkethingets Flertals Stilling i dette Dieblif, saa vilde de dog ikke tale med den Veltalenhed, der ligger deri, at en Befolkning, efter at være spurgt, om den vil give sit Samtykke til en saadan Bisnepolitik, saa erklærer, at den netop giver sit Samtykke dertil og end-